

Život mi pristane

SHARON STONE

Život
mi pristane

Život
mi pristane

SHARON
STONE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE BEAUTY OF LIVING TWICE

Copyright © 2021 by Sharon Stone

This edition published by Agreement with Alfred A. Knopf, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House LLC and Kristin Olson Literary Agency, s.r.o., Praha.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Translation © Terézia Štubniaková 2022

Cover photo © Carter Smith / Trunk Archive

Cover design by Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-292-0

Mojej mame

Pretože som sa nestíhala zastaviť po smrti,
láskavo sa zastavila ona po mňa,
v koči sme sa viezli len my a nesmrteľnosť.

Išli sme pomaly – ona sa nikde neponáhľala
a bola taká úctivá, že som pre ňu odložila
prácu aj záľuby.

Emily Dickinson „Because I could not stop for Death“
(Pretože som sa nestíhala zastaviť po Smrti)

Obsah

Mojej mame	5
Smrť mi pristane	11
Čo je to domov	31
Štýl.....	49
Nechutní Íri	69
Vzdelanie.....	76
Práca	83
Životné vzory.....	95
Základy.....	106
Neviditeľná.....	116
Sny.....	130
Tanečné hodiny.....	137
Splnené modlitby	149
Klietky	160
Rozhodnutia	181
Karma	193
Nádej.....	206
Byvol	215
Me Too.....	234
Žiť dvakrát je nádherné.....	255
Podakovanie	267
O autorke.....	271

Smrť mi pristane

Ked' som otvorila oči, stál nado mnou. Len pár centimetrov od mojej tváre. Pán neznámy s láskyplným pohľadom. Vlúdnosť v jeho očiach ma presvedčila, že umieram. Hladil ma po hlave, po vlasoch, bože, aký bol len krásny. Priala som si, aby to bol niekto, kto ma miluje, a nie niekto, kto mi o pár sekúnd povie: „Krvácate do mozgu.“

Stál pri mne, jemne sa mi dotýkal hlavy a ja som tam ležala s vedomím, že nikomu v tej miestnosti na mne nezáleží. Cítila som to niekde v žalúdku – na túto facku, môjho teraz už nehybného života, ma nemusela upozorniť krvácajúca myseľ. Bolo to na konci septembra 2001. Ležala som na pohotovosti v California Pacific Medical Center v San Franciscu. Doktora Krásneho som sa opýtala: „Prestanem rozprávať?“ Odvetil, že je to možné. Chcela som si zavolať. Potrebovala som zatelefonovať svojej mame a sestre. Museli to počuť odo mňa, kým som im to ešte dokázala povedať sama. Doktor mi stisol ruku. Uvedomila som si, že sa mi zo všetkých síl snaží poskytnúť ten výnimočný druh lásky, ktorá sa vyskytuje u ľudí vykonávajúcich povolanie, na ktoré boli predurčení, aj keby to malo byť len kvôli chvíľam, akou bola táto. Veľa som sa od neho naučila.

Najskôr som zavolala svojej sestre Kelly. Vždy bola, a ešte stále je, tým najúžasnejším človekom, akého poznám. Vždy bola viac zhovievavá k ostatným ako sama k sebe a vo svojej vlúdnosti je takmer naivná. Potom som zavolala mame. Táto konverzácia bola trochu zložitejšia, keďže som si nebola istá, či ma má vôbec rada. Umierala som a popri tom ma zožierali pochybnosti. Pracovala vo svojej záhrade na vrchole jedného kopca v Pensylvánii. Zosypala sa.

Musím podotknúť, že Dot sa zvykne zosypať aj pri reklamách v rádiu, takže som pár minút počkala, kým sa opäť pozbiera. Napriek obrovskej vzdialenosti dorazili spolu s otcom za menej ako dvadsaťštyri hodín. Do nemocnice vbehla ešte vždy oblečená v blatom zafrkaných šortkách, so špinou pod nechtami a so strachom v očiach. Stačil nám jediný pohľad a okamžite sme zabudli na roky neistoty a nedorozumení. Kým som tam ležala s vedomím, že môžem každú chvíľu umrieť, špinavými rukami ma hladila po tvári a ja som si odrazu uvedomila, že ma moja mama ľúbi. Troška po troške.

Otec stál vedľa nej s výrazom rozzúreného býka, ktorý každú chvíľu zaútočí.

Zavolala som svojej najlepšej kamarátke Mimi, s ktorou sme sa priatelili už viac ako dvadsať rokov, a povedala som jej to, čo sme si zvykli hovoriť vždy, keď sme sa jedna druhej chystali oznámiť veľmi dobré alebo veľmi zlé správy: „Radšej sa posad.“ Počula som, ako sa prudko nadýchla. Vtedy som začala: „Možno umriem a ty si jediný človek, ktorému môžem povedať pravdu, pretože sa niekto bude musieť o všetkých postarať a ja to určite nebudem. Krváčam do mozgu. Lekári nevedia prečo.“

„No doriti,“ odvetila.

„Je tu veľmi atraktívny doktor a vyzerá to tak, že s ním nebudem môcť flirtovať,“ dodala som.

Očividne premáhala plač, keď zašepkala: „Ach, zlatko, nasadnem na prvé lietadlo.“ Presne to som od nej očakávala.

A potom opäť nastalo ticho. Odrážalo sa od okachličkovaných stien pohotovosti a narážalo na moje zlomené srdce. Pamätám si, že ma súčasne desilo a fascinovalo, že nikto nebehá hore-dole a nevykrikuje: „Defibrilátor! Okamžite!“ tak ako v televíznych seriáloch. Všetko bolo až zarážajúco pokojné a nehybné. Doktor – áno, presne ten istý – mi prišiel povedať, že po mňa zanedlho príde sanitka, aby ma previezla do nemocnice Moffitt-Long. Tá sa špecializuje na neurologické poruchy a budú mi tam vedieť poskytnúť odbornejšiu starostlivosť.

Bože, ako hrozne som sa po tých slovách cítila. Špeciálna starostlivosť môže byť zavše deprimujúca. Nie je to to isté ako sedadlá na palubovke počas zápasu Lakers alebo stôl pri okne vo vašej obľúbenej reštaurácii. Privilégiá. Sláva. Kraviny.

Práve v tej chvíli som odrazu pocítila akýsi zvláštny pohyb, akoby sa film môjho života v kamere pretáčal dozadu. Rýchlo. Padala som a potom sa mňa, môjho tela a mojej duše niečo zmocňovalo. Nasledovala ohromná, žiarivá, povznášajúca biela žiara, ktorá ma ťahala z môjho tela do známeho úžasného bytia... poznania?

Svetlo bolo také žiarivé. Také... tajuplné. Chcela som ho poznať. Chcela som sa doň ponoriť. Ich tváre neboli len známe, boli výnimočné. Siahali za hranice všetkého.

Niektorí z nich neboli preč dlho. Niektorí nás opustili pred mnohými rokmi. Na niektorých mi záležalo až do konca ich tunajšieho života. Moji blízki priatelia, Caroline, Tony Duquette, Manuel. Tak veľmi mi chýbali. V izbe, z ktorej som prichádzala, bola strašná zima a oni boli takí vrúcni, takí šťastní, takí srdeční. Bez toho, aby mi niečo povedali, som pochopila všetko o tom, prečo sme v bezpečí, prečo sa nemusíme báť: pretože sme obklopení láskou. Že v skutočnosti *sme* tou láskou práve my.

Odzrazu som mala pocit, akoby ma do hrude kopla mu-lica. Prišlo to nečakane a na moje veľké prekvapenie som sa zobudila späť v nemocničnej izbe na pohotovosti. Rozhodla som sa. Zalapala som po dychu, tak ako to urobíte, keď ste príliš dlho pod vodou. Posadila som sa. Oslepovalo ma svetlo. Videla som len doktora Krásneho, ako odo mňa odstúpil a pozoroval ma.

Veľmi som sa potrebovala vycikať, no keď som sa otočila, aby som zišla z nemocničnej postele, cítila som sa tak vysoko, že som tápala ako Alenka v krajine zázrakov plnej bielej a nehrdzavejúcej ocele.

„Čo potrebujete?“ opýtal sa doktor.

„Záchod.“

„Podťe.“

Zošmykla som sa trochu ďalej a potom ešte ďalej až na kachličkovú podlahu a mala som pocit, akoby som sa cestou na záchod vznášala. Cikala som veľmi dlho, premýšľajúc nad tým, ako je možné, že ma doktor zdvihol takmer bez námahy, ako pierko, ktorým som sa stala.

Záver deväťdesiatych rokov som strávila naháňaním lásky, ktorú som nemala. Lásky, o ktorej som si myslela, že mi patrí, no v skutočnosti mi nepatrila. Keď vravím, že som ju naháňala, myslím to doslovne – z Hollywoodu som sa presťahovala do severnej Kalifornie – obrazne aj duchovne. Neustále som sa snažila byť niečím viac, niečím, vďaka čomu sa zlepším v umení žitia, lásky a milovania. Naháňala som svoj vlastný život a odrazu mi priamo pred očami vypršal.

V jedno príjemné popoludnie som z ničoho nič získala odpoveď takmer na všetky svoje otázky. Bez omáčky alebo pretvácky: všetko, čo som skúsila, zlyhalo. Faktom ostávalo: nikto ma nemiloval, nikto ma nechcel, dokonca menej než to.

V jemnej nenútenej snahe byť niečím viac ako doteraz, niečím, čo som považovala za skutočnejšie, som zlyhala. Urobila som všetko, čo mi napadlo, a nič z toho nebolo to pravé, nič nebolo vhodné. V tom čase som sa domnievala, že ak vytrvám v tom, čo som považovala za správne a duchovne cnostné, náhle sa predo mnou objaví to, po čom som túžila. Nestalo sa tak. Jednoducho som urobila zlé rozhodnutia. Nevedomé rozhodnutia. Duchovne plytké rozhodnutia. Dovolila som svojej podstate, aby sa naháňala za niečím „viac“. Nepovažovala som sa za dosť dobrú a nedokázala som sa toho pocitu zbaviť.

Neuvedomovala som si, že sa nenachádzam na správnom mieste a že z neho môžem odísť, pretože ako zvyčajne, aj vtedy som chcela vynikať v tom, čo robím. Chcela som si stáť za slovom. Aj keď som urobila chybu, pokračovala som ďalej a snažila sa z toho nejako vymotať.

Až doteraz, do chvíle, keď som zašla príďaleko, chcela príliš veľa, prijala to, čo som prijať nemala, som v snahe prísť na to, prečo som dávala tak veľa výmenou za tak málo, sama so sebou uzatvárala nesplniteľné dohody. Napriek tomu, že som bola žena, ktorá niečo dokázala, veľmi málo ľudí si ma vážilo preto, čo som urobila a ako som sa vypracovala. Práve preto sa mi to všetko tak ľahko rozdávalo. Koniec-koncov, čím som vlastne bola? Herečkou? Niekým, kto organizuje benefičné zbierky? Záležalo na mne vôbec? Skutočne neboli moje úspechy také hodnotné ako úspechy muža, ktorý dosiahol presne to isté čo ja?

Vyrastala som s rodičmi, ktorí boli do seba tak veľmi zaľúbení, že ich vlastné deti veľmi nezaujímali. S rodičmi, ktorých sme často pristihli, ako sa na gauči vášnivo bozkávajú. Moji rodičia ešte aj po päťdesiatich rokoch manželstva tancovali na zadnom dvore tak, akoby sa na nich nikto nedíval. Netušila som, že existujú ľudia, ktorí svojich partnerov nemilujú. Verila som, že aj rozvedené dvojice pri ich rozhodnutiach trpia. Snažila som sa plávať v pohyblivom piesku, zatiaľ čo som strácala pôdu pod nohami. Jednu vec vám dokážem povedať s istotou: keď som zlyhala v tom, kvôli čomu som všetko opustila – to, na čo som sa pozerala, keď som vyrastala, ozajstnú lásku, na ktorej skutočne záleží –, neostalo mi nič, vďaka čomu by som opäť mohla nájsť *samu seba*.

Zaťažaná týmto poznaním, týmto zlyhaním, som prešla po chodbe, vošla do obývačky, obišla gauče a zastala pri okne, aby som sa pozrela na záhradu, kde som pod húževnaté mladé stromčeky magnólie (také, ktoré budú rozkvitať bez vône) pochovala fotky ultrazvuku detí, ktoré

som potratila. Odrazu, akoby ma sám Zeus bez varovania zasiahol bleskom do zadnej časti pravej strany hlavy. Preletela som cez opierku gauča a spadla na konferenčný stolík. Pri prudkom náraze sa mi hlava odrazila od zeme a pred očami sa mi mihali telefón, tablety, perá, papiere, ovládače a samotné gauče.

Ležala som tam celú večnosť, prenasledovaná spomienkami, zatiaľ čo čas pomaly odsýpal a ja som študovala vlákna v koberci, zamýšľala sa nad nedostatkom farby v izbe a napokon som bola vďačná, že som tam osamote. Pravdepodobne som zaspala alebo stratila vedomie.

Vďakabohu som v tom čase zamestnávala tri mladé pestúanky žijúce v San Franciscu, aby mi na striedačku chodili pomáhať s mojím nedávno adoptovaným synom Roanom, ktorý bol vtedy ešte len bábätko. Napriek neopísateľnej radosi z toho, že som sa konečne po troch potratoch v šiestom mesiaci tehotenstva stala matkou, som už bola dosť stará, pár rokov po štyridsiatke, a o rodičovstve som nevedela absolútne nič.

Nasledujúcich pár dní som sa len tak potulovala. V jednej chvíli som nasadla do auta a pokúsila sa odviezť do nemocnice. Netušiac, kde sa nachádzam, som si uvedomila, že stojím na stopke, pravé chodidlo mám úplne strpnuté a postupne mi trpne aj zvyšok nohy. Zadávala som sa na stromy, vnímala som hlasy z rádia a pomyslela si *Ach, určite je to otrava antraxom* a cítila som, ako mi po tvári stekajú slzy, keďže sa to všetko odohrávalo len dva týždne po jedenástom septembri. Našťastie pri mne niekto zastal, ponúkol mi pomoc, zaviedol ma domov a odprevadil dovnútra. Tam som sa posadila ku kuchynskému stolu

a povedala našej pestúnke, že ma neskutočne bolí hlava. Poradila mi, aby som si vzala aspirín, čo mi pravdepodobne zachránilo život.

Nasledujúce ráno som postupne začala strácať telesnú teplotu. Zobrala som si deku a vyšla do záhrady, aby som sa trochu zohriala na slnku. Neúspešne. A tak som vyšla hore a ľahla si na vyhrievanú podlahu v kúpeľni. Zazvonil telefón, niekto ma prekročil. Držala som sa za hlavu na mieste, odkiaľ prichádzala bolesť, rozprávala som sa sama so sebou, plakala a vzlykala som.

Telefón bol, vďaka bohu, nastavený na hlasný odposluch. Volala mi Mimi. Pokúšala som sa zakričať, no namiesto toho som len zachrčala: „Mimi, pomôž mi.“

Trvala na tom, aby sme zavolali sanitku.

Namiesto toho zavolali mojej gynekologičke. Niektorí ľudia sú presvedčení, že nech už sa so ženami deje čokoľvek, vždy za to môžu ich ženské partie.

Gynekologička počula ako stonám a prikázala, aby mi zmerali tlak, zatiaľ čo ona ostane na linke. Keďže všetci v našom dome vrátane mojich detí pravidelne absolvujú kurzy prvej pomoci, mali sme doma tlakomer aj defibrilátor. Tlak som mala veľmi vysoký, obe čísla v trojciferných hodnotách. Podľa doktorky nám ostávalo len pár minút na to, aby sme sa dostali do neďalekej nemocnice a prízvukovala, že nás bude čakať pred vchodom. Starala sa o mňa pri všetkých mojich potratoch a dobre vedela, v akej zložitej situácii sa nachádzam.

Strčili ma do auta. Nohy ma už viac neposlúchali. Oprela som sa o dvere spolujazdca. Keď ich pred California Pacific Medical Center otvoril urastený ošetrovateľ,

chrbtom som mu padla do náručia a stratila vedomie. Dokázala som to. Teraz som si už mohla vydýchnuť. Nejakým spôsobom som to vydržala, až kým som nespadla do bezpečného náručia.

Zaniesli ma dovnútra, vyložili na posteľ s kolieskami a okamžite ma napojili na CT. Pri tom hluku som mala pocit, že mi v hlave niekto búcha kladivom.

Keď som sa prvý raz prebudila, doktor Krásny mi povedal, že po mňa prišla sanitka, aby ma previezla do druhej nemocnice. „Majú tam všetko, čo potrebujete,“ povedal a povzbudivo sa na mňa usmial. Dvaja mladí muži ma preniesli na posteľ s kolieskami, kde som opäť stratila vedomie. Keď ma nakladali do sanitky, nožičky postele narazili na spodnú časť auta a ten pohyb ma zobudil. Otvorila som oči do jasného slnečného svetla, zbadala doktora obklopeného žiarivým svetlom a keď som opäť strácala vedomie, nebola som si istá, či som ešte stále nažive.

Zobudila som sa v nemocnici Moffitt-Long na jednotke intenzívnej starosti neurologického oddelenia. Neboli tam žiadne izby, len kancelária sestričiek, okolo ktorej boli do kruhu rozostavané posteľe, každá z nich na váhe, aby nás tak mohli jednoduchšie odvážiť, po stranách a vpredu oddelené závesmi. Mnoho prístrojov a rúrky – pripadala som si ako vo filme Fritza Langa. Ešte stále tie stroje počujem a pred očami sa mi mihajú ich blikajúce svetlá. Patria k tým istým spomienkam ako televízia zavesená na strope, v ktorej neprestajne premietali obrazy lietadiel narážajúcich do dvojíčiek a Pentagonu. Vnímala som to.